

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 52.

ОПИСАНИЕ НОИИ

(Превео съ Немачкогъ В. Я.)

Палемонъ. Оди любезный малый Лиде! Месець е већъ изишао, и звездице блистаю. Последнѣ боє сутонна боядишу мале облачиће. Оди у чунъ; я ћу данасъ мое обећанѣ одржати, узъ воду ћу полако веслати, и гдѣ е ною льпоту ноиѣ теби показати! Оди сѣди овдѣ на попреченой даски чуна, и отвори твоє чувствително срце свакомъ веселомъ чувствованю! Сѣдишь ли тврдо? Дакле да весламъ.

Лидасъ. Я сѣдимъ, любезный Палемоне! Я сѣдимъ тврдо и добро. О како ме то весели, што ме съ тобомъ узимашъ.

Палемонъ. О каква ме радостна тишина, и любка хладовина окружава! Никакавъ шумъ радећи руку, никакавъ се гласъ овдѣ нечує! Само весло плѣска о воду, и забада се на дну воде у шлюнку. Чувешъ ли ты како се тамо водотокъ у дальнини едва чує? Слушай како весело и меланхолично крекећу и ую жабе! Водени и польски мишеви на обали усућујусе изъ њини рупица изићи, и играјући се међу собомъ жвиждућу, дружевни пакъ зецови позиваю своє у цѣвь. Како дивлѣ патке у води гачу. —

Лидасъ. Но гле! Шта е ово, што се овдѣ на страни чуна тако льпо сая?

Палемонъ. Пужићъ сыне, пузи ту! Мѣсець блиста на туткалостой пруги, преко кое в онъ прешао. Немой му зла чинити, никакво створењѣ нетреба да мучишь!...

Лидасъ. Остави ме, зли ты слѣпый мишу! шта ми цичишь летећи ми тако близу поредъ главе? . . . и ты дубокомумлаюћи елену, лети далъ одъ мене, далеко да! Я се боимъ твоя штитаюћи маказа . . .

Палемонъ. Гле, мы смо већъ кодъ мале шумице. Страшљиве срне проую крозь лишће шумарице, и хите трчаюћи съ брега доле на воду. Звечећи котрляю се за њима одцеплѣни камичци. А и дебеле совуляге жалостну свою пѣсму пою летећи съ дрвета на дрво, ноиѣ пакъ ластавица попѣва жалостно свой пригласакъ.

Лидасъ. Ху, я се ужасавамъ! Овдѣ е страшно у тамогъ лугу; лишће некако потайно шушти, и полако њѣ што све жвиждуће међу дрвима! Я не бы овдѣ нипошто

спавао. Зацѣло е нечисто у шуми, као што стара Симета каже! Боже буди намъ у помоћи! — тамо ватра тина у лугу.

Палемонъ. Небой се малый човече! Никаква ватрица тамо нетиня. Труло, влажно е дрво, што се у таму сая. . . . Што стрепишь тако? чекай я ћу ти едно парче одъ њѣга донети. — Узми! неплаши се! — осећашъ ли садъ да е дрво? Видишь, нетреба се таки уплашити!

Лидасъ. Ахъ! Како се влажно ово дрво са зеленикастомъ ватромъ блиста, пакъ онетъ е зато хладно? О гле, како в сваки трунакъ као искра светао, кадъ га на землю бацимъ. Сутра ћу матери приповедати. И она ће ми затимъ што приповедити или ће ми пѣсмицу какву одпѣвати, као некѣй данъ. И тада ме е едну научила о лисицы и левьей видри.

Палемонъ. Пѣвай ми дакле!

Лидасъ. Да, ако ћешъ ми и ты затимъ што пѣвати.

Палемонъ. Айде, я оћу.

Лидасъ. (Видра) „Хе лисче, шта радишь овдѣ ноћу, са замоченимъ у потоку репомъ?“ Раке хватамъ, ерѣ самъ одвећ глданъ. — „Ха, добро ми дошао лисче! ти си дакле и рибаръ?“ — „Есамъ, ерѣ ме доста зато штипаю. — „Гле, гле! та ти найлѣпшегъ рака извади напољ! Приятанъ ти апетитъ желимъ къ ужини!“ Имамъ га већъ, имамъ, изредно ће ми прѣяти. — „Подѣли га са мною брате лисче!“ Не тако, госпоя видро! не тако: ко хоће да еде, тай треба и да лови. —

Палемонъ. Живио, чедо, живио! Слабъ твой колебаюћий се гласићъ и гдѣкои погрешный тонъ радо слушамъ я.

Лидасъ. Нив ли, истина да е лисацъ паметно рекао? Ко неће да ради, тай некъ и неведе!

Палемонъ. Есте, запамти то чедо!

Лидасъ. Садъ дакле и ти морашъ пѣвати.

Палемонъ. Дозволи, да найпре чунъ одъ обале отиснемъ; тада плови онъ, окретаюћи се своевольно, нузь воду. Онъ учини ово, попречи весло, посади се и затимъ започне свою пѣсму.

„Хладна, торжествена тамности! Како лобко лебдишь ти надъ земљомъ! Како усхићава блага твоя

красота мое сердце! У приятной тамности крию се предмету. Страшлыве животинь оставляю своя пребивалишта и траже себи рану у напуштенимъ поляма. Садъ се извлачи егуля на землю, и наслаждава се по росномъ былю. Похотливый ракъ тражи предуготованный примакъ и много едубий шаранъ у влачи се у треску. Рыбе тамо амо по рогозу плове, и тируни се на дну о ситу, причиняваю да се горе четки подобно сѣме нѣно тресе. Друге играю при мѣсечини на блистающимъ се таласчиѣма и продрзливо о воду реповима удараю, да по свуда мали кругови плашлыво обалама бѣже. У цѣлой околии приятна тишина влада. Сваній ма колико слабъ быо гласакъ сугубо раздражава мое уво. О! како се радуемъ цвркунанъ попка кадъ чуемъ, или уанъ крвожедногъ комарца, кои ми невидимо око главе и врата свира! Све е дражести пуно и льпо! Све показуе, да настъ богами любе; да су за наше увеселенъ светъ овай тако красно створили! О, онай е сажаленя достоянъ, коме срце за приманъ природни красота отворено нѣе, кога само съ крикомъ пратеѣ игре увеселяваю! На свакомъ колебаюшемъ се таласчиѣу, кога му вѣтрови плюскомъ на чунъ натерую, могао бы примѣтити онъ сладко блистаюше му се увеселенъ. Но . . . онъ ий невиди, невиди радость, коя му се у свакой колебаюшой се травчицы указуе; сироме! Онъ има очи, но опетъ е зато слѣпъ! Неосмѣва му се спокойный мѣсець, и блистаюше га звѣзде неозараваю любко. Но, о! кои чувствуе колико си красна и дражести пуна ти природо и онда, кадъ се видишь у ноћномъ сну почивати; о, тому са свакогъ рогозногъ листа весель на обали притиче, са свакимъ валяюшимъ се таласчиѣемъ радость му блиста, и са свакимъ гласиѣемъ кои уво нѣгово наповява увлачи се у нѣга найчистія и найслаѣа дражестъ. Невино нѣгово сердце преиспуывава му се топломъ благодарности молитвомъ; благоговѣнно и чисто почитуе онъ бонове, податель свакогъ блага и красоте. Ништа отровно неври у спокойной нѣговой души, непристойне наклонности немогу се у нѣму укоренити. Чувствителанъ спроу несреѣе свакогъ човека, люби онъ текућу сузу изъ ока страдаюбегъ, и милосрдно хлѣбаць свой са гладномъ сиротомъ дѣли. О, ко му драго быо ты! задржи непрестано простосрдіе твое, за нигда невенуѣе дражести красне природе! Тада ѣе добродѣтель и задовольство съ тобомъ подъ единымъ кровомъ обитавати, и радостиѣе ти трави подобно око тебе цвѣтати!

Лидасъ. Твоя дражести пуна пѣсма, Палемоне, каже ми управо оно, што ми свагда мила моя майка у срце уселява. Она ми непрестано каже: Айде, испитуй добро, како су красно благи богови свѣтъ овай украсили, пакъ се радуй изъ свегъ срца, и благодари имъ, ако што приятно видишь! О садъ ѣу къ нѣой у колебу да идемъ, и казаћу іой: „Любезна мамце, ала да много причина имамъ, бонове изъ свегъ срца могъ славити; еръ ми е Палемонъ, пловеѣи само са мною, красоту ноѣи одкрио!“

П у т о в и С у д б и н е.

(Продужено)

Да обратимо садъ погледъ нашъ и на замакъ ибарски, и то у оно време, у кое е Ярна сестри своіой ону неизлечиму рану задала, и кое смо мы све потанко дознали изъ Вештинѣе приповѣдкѣ.

Две године после тогъ злочинства, на кое е Ярну материнска зебня и суевѣрие навело, падне господя одъ Ибра у тешку и мучителну болестъ. До тогъ е времена лакомислена Ярна сматрала крвну свою кривиду као дѣло, кое е неизбежно, и кое е она морала учинити, па зато се слабо и кајала; но башъ кадъ ю е понекадъ гласъ савѣсти узнемиривао, то е она такова осеѣнана забунила и успавала разнимъ забавама и свакокимъ уживанѣмъ. Садъ пакъ кадъ е Ярна на болной постельи лежала, гди е умукло сво весель и буне и необуздане забаве, гди е и сама смръть ужасомъ устрелной Ярни озбыльно грозила — садъ тешъ познала е у пуной величини вапиюћу сестри своіой нанешену неправду, и тереть овогъ великогъ грѣха тешко е притиснуо нѣну душу, тако да нигди мира нѣе имала, да е сваку утѣху презирала, и да е съ najveћимъ ужасомъ предвиѣала праведну казнъ небесногъ судіе. Она дозове къ себи свога супруга и свога исповѣдника, (ово бияше еданъ грчки калуѣерь, кои е недавно у Ибаръ дошао), и одкрие обоици крвно своѣ злочинство, кое е тешко притиснуло нѣну савѣсть. Обовца се веома препадно, кадъ іймъ е Ярна свою тайну одкрила; и будући се овакавъ грѣхъ никаквимъ каянѣмъ нѣе могао ублажити и избрисати, то монахъ нѣе могао застрашеной Ярни никакву другу утѣху дати, него само препоручити е неизрпимой блакости и милости небесногъ судіе. Противъ свакогъ очекиваня Ярнина се болестъ после неколико дана окрене на боль, и Ярна оздрави. Кадъ е сасвимъ веѣъ изздравила, подчинила се она вољно и са сокрушениемъ срцемъ тешкимъ црковнимъ казнима, кое іой е смирени монахъ наложио ради изпаштаня свога великогъ злочинства. На жалость нѣе се дало ово ничимъ изгладити, еръ се мртви немогу изъ гроба подићи; притомъ се Ярна нѣе могла надати, да ѣе се икадъ са своіомъ сестромъ помирити, особито збогъ тога, што е Вешта одпала одъ христіянства. Па и ово одпаданъ одъ спасаваюше науке Христове бияше послѣдица црногъ нѣногъ дѣла, и гласъ савѣсти непрекадно іой е говорио: „Ти си Вешта не само за овога живота у несреѣу и бѣду бацила, него ти си е лишила и блаженства, кое вѣрне на ономъ свѣту очекуе.“

Одъ тогъ времена изчезло е весель, части и забаве изъ зидина ибарскогъ замка, и предивни овай дворъ више е быо наликъ на какавъ суморни манастирь, него ли на сѣдиште найсилниегъ и најболѣгъ србскогъ властелина. Понекадъ само, али и то врло редко, давао е господаръ одъ Ибра своме дружеству изъ околнн замка часть у великой трапезаріи; но сайна и весела торжества и игре, кое су пре тако често држане, бияу сасвимъ престале; еръ у Ярни, коя до тогъ времена бияше круна свакогъ веселя, бияше изумрло свако чувство веселя и радости. Само кадъ е гледала невинне игре свое красне дече, осеѣнала е іошть овогъ живота сласти; па и то нѣжно материнско чувство было е свагадъ узмуѣнено помисломъ, да она одъ свию земни блага башъ ово найманъ заслужуе; еръ е она сама материнскомъ срцу свое несреѣне сестре самртну рану задала. Зато се она и бояла: да ѣе ю стрела освете пре или после погодити башъ на ономъ мѣсту, гди ѣе е najveћма тиштати. Съ томъ зебньомъ: да ѣе изгубити оно, што іой

наимилнѣ, растла е уедно и нѣна безпределна любавь къ овимъ милимъ предметима свога материнскогъ страѣа и слутнѣ. Но и съ пунимъ правомъ полагаѣа е Ярна сву свою надежду у ову невинну дѣцу; ерѣ обоє су најлепше напредовали и постаѣе любимци свию поданика ибарскогъ дома. У Сретену (сину Ярниномъ) већ се зарана развѣяѣе лице свию они одлични и племенити свойства, коѣ честитогъ човека и храброгъ воѣника красе; а Лилянина дивна лепота и приятность стоѣла е у најлепшемъ сагласію са првенственимъ даровима нѣногъ духа и срца. Коѣ е ово нѣжно и анѣлско створенѣ видію, таѣ е одма при првомъ погледу быо тврдо увѣренѣ, да у прсима ове дивотне девоѣке царує благость, нѣжность и племенитость.

Силни упливъ времена показао е пакъ надъ Ярниномъ неодолиму моћ. Она е мислила, да е дугимъ каѣнѣмъ, строгимъ испаштанѣмъ и мучителнимъ казнима, коима е она сама себе подвргавала, свое велико злочинство, ако и не сасвимъ изгладила, а оно барѣ у толико ублажила, да ѣе се опетъ удостоити милости превѣчногъ судіе, и да се нема више боѣти страшногъ суда небесногъ Творца. Она е по совѣту свога исповѣдника основала еданъ монастырь, и радовала се брзомъ напредку ове спасительне задужбине у толико више, што ю е монахъ тѣшю, да е она овимъ боголюбивимъ дѣломъ не само стару свою кривицу сасвимъ загладила, него да е она шта више себи тимъ поступкомъ прокрчила путь къ вѣчному блаженству.

Садъ е была најтоплѣя желя Ярнина: да се са своіомъ сестромъ састане и съ нѣоме помири. Она бы радо отишла своіой тежко увреѣеной сестри, па бы е на коленима и са сузама најискреніегъ каѣня молила за опрощенѣ; али распре, коє е господарь непрестано имао са своимъ сусѣдима, па и язическимъ планинцима, учиниле су овакавъ путь ако не башъ посве немогућимъ, а оно барѣ доста сумнителнимъ и опаснимъ за слободу и животь предузимательке.

Наеданпуть допре до Ярне гласъ: да е Вешта, жрѣвица и пророчица србски племена око Приштине умрла. Ова е вѣсть была за окаѣну Ярнину душу громовни ударъ. Она е сирѣчь у последнѣ доба подрањивала надежду: да ѣе іой при састанку после тако дугогъ невиѣненя зарѣ изићи за рукомъ, измолити опрощенѣ одъ свое сестре. Садъ е пакъ ова надежда занавѣкъ порушена, и болу и туги нѣзиной за упокоєнѣмъ сестромъ придружила се іоштъ и та суморна мисао, да се ни съ оне стране гроба неѣе више наћи са своіомъ сестромъ, ерѣ е ова као язичница умрла.

Но при свемъ томъ не могло застрашено Ярнино срце себи затанги, да е са смрћу Веште уедно уклонѣна и грозеѣа опасность, коѣ іой се надъ нѣномъ повинѣомъ главомъ вѣйла. Докъ е Вешта живила, морала е господь одъ Ибра непрестано стрепити одъ освете Вештѣне. Садъ е ова зебня нестала — ерѣ да е Вешта на самртной постельи свою поћерку Волану избрала за осветительку Ярниногъ злочинства, то не Ярна ни на край памяти могла имати. — Ослобоѣенѣ одъ ове зебнѣ, коѣ е ню толике године узнемиривала, причинило е госпои одъ Ибра неко душевно задовольство, коє она иначе, после то-

лики догаѣая, коѣ су нѣну совѣсть раздрмали, не бы могла тако лако получитьи.

Наскоро затимъ запреси еданъ млади племиѣнъ, по имену Славоборъ, Лилянину руку. Славоборовъ отаць быѣше еданъ одъ најсилнии племиѣна и властелина, а при томе био е пре најстрашнѣи неприѣтель дома Ибарскогъ. Но пре краткогъ времена помире се ова два дома, и они заключише, да таѣ савезъ прѣятельства іоштъ већма утврде овомъ брачномъ свезомъ.

Лиляна се не противила вољи очиној; а и наменѣни іой младоженя био е до душе честитъ младѣнъ, коѣ е и тѣлесно и душевно богато обдаренъ быо. И по томе не могло другѣе ни быти, него да се Лиляна приклонила; премда она према Славобору не башъ осеѣала оно, што се назива „права любавь“, ерѣ ово е чувство было нѣой, коѣ е готово рећи была текъ едѣа изишла изъ дѣтиньства, сасвимъ странно. Она е дакле са задовольствомъ изчекивала време, надъ ѣе е Славоборъ као свою госпою одвести свечано у свой дворъ, и нѣой за честь држати сайна веселия и игре, ерѣ овакова увеселеня бѣяу већ одъ много година врло редки появи у ибарскомъ двору.

Већ е и данъ вѣнчана обестрано уговоренъ быо, и опредѣленъ е за то данъ Светогъ Јована Крестителя. Срећомъ и пламтећомъ любави опіени Славоборъ пожелію е времену крила, да бы ово брже протицало и жуднимъ срцемъ изчекивану зиму примакло, коѣ ѣе му у овой години донети више задовольства, него што донѣси дивльи ловъ и необуздане части. Но пре него што е ова жельна изчекивана зима приспѣла, нападну Бугари на область Ибарскогъ господара, и пре, него што би се ови дивльи гости побѣдили и у нѣову земљу съ тежкимъ губиткомъ одгнали, не се могло ни мислати на весела торжества и свечано вѣнчанѣ Славобора и Лиляне.

Међутимъ се е господарь одъ Ибра хитно и изъ свію сила опремао за войску, да бы ове неприѣтель, коѣ му нису никадъ давали мира, и коѣ су га већ често на освету раздражавали, садъ люто казни, како бы за дуга времена изгубили волю, да опетъ опустошительно на ибарску область нападаю.

Млади господарь одъ Ибра, Лилянинъ братъ, имао е садъ први путь на войску отићи, да ту у бѣвима храбрость свою покаже, а и Лилянинъ заручкимъ, Славоборъ, молио е, да свога друга и прѣтеля у бой прати, како бы се іоштъ већма удостоію руке прекрасне Лиляне. Славоборовъ отаць пристане на то, и пошлѣ іоштъ Ибарскомъ властелину едну избрану чету воѣника у помоћ. И тако поѣе ибарски властелинъ са силномъ и вѣяно опремлѣномъ войскомъ на Бугаре.

(Продужиѣе се.)

М р в и ц е.

— „Я самъ вашегъ отца врло добро познавао, ерѣ е еданъ изреданъ человекъ быо;“ рекне еданъ селякъ некомъ господину. „А одкуда га познаете?“ ушыта господинъ. „Отудъ, што смо заєдно выше путіу у меани дотле пили, докъ за себе заборавили нисмо, и онъ ме никадъ у дружеству издао не,“ одговори селякъ.

У Берлину дође младићъ еданъ у пошту и за-
дыта: „имали какво писмо на мене“; а поштаръ му брзо
одговори: „я невидимъ да икакво писмо на васъ има“.

Трпеливацъ. Као годъ што сви вѣштаци, тако и дагеро-
писци имаю прилику чрезвѣчайно мислити о людма и позна-
ти чудновате образце човечѣгъ рода, кои се подъ именовъ
„синови поносногъ Албіона“ називаю. Еданъ такавъ синъ,
изгледаюћи крупанъ, одъ свои 40 година човѣкъ, дође
недавно дагерописцу Штелциеру, у Хамбургъ, па га са-
свимъ озбиљно запыта, били се овај склоніо, да га —
сто пута дагерописце. Г. Штелциеръ непоплаши се одъ
овогъ великогъ посла, него ономе начисто и просто
одговори: „да бы врло радо то учиніо.“ — Засѣданія
одпочну свакій данъ, кадъ е за радно лепо време было, у
коима е Англезъ примѣрну сталноћу и велику трпљивостъ
показао. Кадъ беше готови сви сто-ликова, кои су еданъ
као други по образцу Англеза сасвимъ добро пого-
ђени были, и кадъ е овај кола довео, да ликове по-
несе: онда се текъ усуди вештакъ запитати Англеза
куда ће онъ съ толики ликови, да ли оригиналъ ликова
нема много присни сродника или пріятеля? да ніе на-
уміо убити се или у невратъ одпутовати, па да нѣговимъ
любезнимъ друговима и пріятельницама такавъ красанъ
споменъ остави? Не, ништа одъ свега тога ніе было.
Англезъ се само обкладіо, да ће отрпити, да га сто пу-
та мучи дуговлачећи дагерописцацъ, и тако е побѣдо-
носно обкладу добыо.

Убийце. „Есте л' Вы“ упита ме неко вече женски
гласъ изъ мрака. „Дабогме, да самъ я“, мишля и одго-
ворихъ. Беше тако мрачно, да се ніе видіо прстъ предъ
окомъ; а я самъ стаю предъ врати едне куће, кадъ нѣжна
женска рука узме мою руку и одвуче ме са собомъ. —
То ће бити одъ мене велика комедія, помислимъ я сада
у себи; но што му драго нека буде, само нека nebude
батина! Юшъ едномъ стиснемъ любезно женску водећу
ме руку, мыслећи, да іой тимъ чинимъ неко задовољство.

„Шта Вамъ е,“ упита ме она срдито, „есте ли по-
нели мртвачкій сандукъ?“ „Мртвачкій сандукъ?“ и я се
каменимъ, но опетъ доћемъ къ себи и рекнемъ да ће
се тай таки донети. „Госпођа васъ већ читавъ сатъ
чека,“ прошапће она, а господаръ може свакій часъ
грунути, па овда тешко нама свима, ако господаръ о
овомъ укупу дозна“. — Тако ли е, промрмлямъ я. „Юшъ
кадъ е венчанъ са госпоіомъ, претіо іой, е да ће морати
погинути, ако ніе рада госпођа съ нѣмѣ растати се.
Сиромѣ Салощъ; онъ е рѣчь свою одржао“. Я помислимъ
да овде нешто бити мора, и да е дете убіено, па ће
криминальный судъ имати ту посла, почемъ е провидіе
мене послало, да злочинство обелоданимъ. — Ми се
попнемо преко неки басамѣка — а една се врата отво-
рише и я се наћо у едной богатой спаваћој соби. На
кревету лежала е една млада лепа госпођа съ плачнѣмъ
очима. — „Ево видите, любезный майсторе“ започне
она, видите, све што имамъ, мое сво добро на свету, мое
анѣлче“ кое е мой мужъ, несрећный убица, удавіо. Е ли
мртвачкій сандукъ лепъ испѣо. „Та“, викне садъ собѣ
девојка, „то ніе майсторе. Шта е вама господару! Ко

сте вы.“ Да, несрећнице, загримъ я гласомъ, нисамъ я
вашъ неваљалый помоћникъ зла; него ме е провидіе из-
брало, да ваше паклено злочинство одкрѣмъ. Заръ вы
мислите, да се може сакрити ваше дѣтоубійство? Не!
предъ судомъ божимъ и предъ людма морате вы за то
гадно злочинство одговарати! Обе женске погледе ме
зачуђено и поплашено. „Гдѣ е несрећно убіено дѣте?
я се морамъ найпре увѣрити, па онда тежко вама?“ На
еданъ ма зграбимъ одъ зелене свиле іорганчићъ, кои е
покривао малу кољвку, што е край кровати госпођи-
ногъ была, и на велико удивленъ видимъ едно пестанце,
бѣло као снѣгъ, гди лежи у колевцы са заврнутимъ
вратомъ, и свуда около цвѣћемъ изкиђено.

Я самъ се дакле самъ осудіо, и морао самъ буда-
ласто, одвѣћ лудо изгледати; еръ кадъ самъ врата за
собомъ повукао, чуо самъ гдѣ ми се женске грохомъ
подсмѣваху. На улицы пакъ сусретнемъ столара, кои е
дивно украженъ одъ абонеса слономомъ кости и серебромъ
обложенъ и извезенъ мртвачкій сандукъ носіо

— Девојка една уда се за удовца и после осамъ
дана се страшно покае. Кадъ су е пытали зашто се кае
кадъ іой е мужъ богатъ, добаръ и вреданъ човекъ, а она
одговори „я самъ се страшно преварила, а то зато, што
самъ слушала, да ако се коя уда за совѣтника, постане
совѣтничковица, ако за начальника начальниковица, ако за
професора професоровица и т. д. па самъ мѣслила, ако
се удамъ за удовца, постаћу удовица, и тако наслѣдити
оно иманѣ, што ми е мужъ брачнымъ уговоромъ завештао.

М а л и н е.

— Найвећа полза коју човекъ може имати, позна-
юћи слабости и погрешке други, састои се у томе, да
себе одъ такови чува.

— Мы се тужимо на друге, што су непостояни у
пріятельству, а други опетъ на насъ, и потOME смо сви
еднаки.

— Гди нема праве добродѣтели, ту нема ни пра-
вогъ пріятельства, или ако га и буде, то е съ интересомъ
скопчано, и потOME донде трае, докле и интересъ.

— Наше страсти и погрешке за насъ су шкодљиве,
али другима су одъ велике ползе.

— Ко само у свою ползу живи, ніе достоѣнъ, да
га светъ погледнѣ, а камоли любви.

О Г Л А С Ъ.

На усѣкновеніе св. Іована т. е. 29. Августа ове год-
држаће се, по постоећемъ установленію, овде у Зайчару
пето-дневный своіо отечествени и страни производа Па-
наѣуръ, о комъ панаѣуру непропушта Началничество окр
Црнорѣчкогъ свима оными, кои бы желили на исти доћи,
обзнанити.

№ 2715 Одъ стране начальничества окр. Црнорѣч-
когъ 10 Юлія 1857. год. у Зайчару.

Издае Любомиръ П. Пенадовичъ.

У Кнѣгопечатнѣи Княжества Србскогъ.